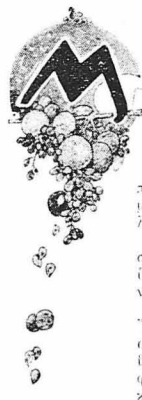

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΙΣ άκουσε ο βασιλεύς να του άγγελίλιον τον Φραγκίσκο Μονορωσού, ελε μ' άπορία: —Ο Μονορωσού! Ίσως να πληροφορήθηκε τη συνομιλία της ειρήνης κ' έρχεται να μου ζητήσει ν' άποσιβή στα χτήματά του...

—Ας έρθει λοιπόν.

Σε λίγο άνοιχτηκε η κεντρική πόρτα και μπήκαν πρώτοι δυό-δυό οι τέσσερι άκόλουθοι του δονζός Μονορωσού. Πίσω απ' αυτούς μπήκε ο Φραγκίσκος άκολούθειμος από τον Ιπότη ντε Παρνατιάν.

Ο Φραγκίσκος ντε Μονορωσού προχώρησε κοντά στο βασιλιά, άποκαίθηθηκε και έκανε μια εδαφιαία ύποκλιση, περιμένοντας να του άποτεινή το λόγο ο μονάρχης.

—Καλώς όρισάτε, έξοχότατε, του ελε ο βασιλεύς. Έπειτα από τόσα χρόνια που λείπετε από τη βασιλική άρχή της Γαλλίας, θα έπρεπε κανείς πώς είχατε πεθάνει. Είτηνος σας βίλετω σόω και γερό και σας έφράζω τα συγγρηθήριά μου γι' αυτό. Πάλι, λοιπόν, καλώς όρισάτε...

Οι άδελφοί, έκτος από το Γκυζή, ανεγράφησαν επίσης το δοξάα για την έπιστροφή του.

—Μεγαλειότατε, ελε ο Μονορωσού, ήρθα για να παρακαλέσω τη Μεγαλειότητά σας να ενταξασθή νά μ' άκούσει και συγγή...

—Εμπρός, μίληστε! άποκριθήτε ο βασιλεύς.

—Μεγαλειότατε, έπιθυώ να μου παράσχετε την ήρηλή τιμή να σάς μίλησω ιδιαιτέρως...

—Θέλετε να μου μίληστε έντελώς ιδιαιτέρως;

—Αν ενταξασθή η Μεγαλειότης σας...

—Καλά λοιπόν. Έστο.

Μόλις ο βασιλεύς έπρόφρασε αυτά τα λόγια, όλοι οι άντρες ύποκλίθηκαν και άποσιβήθηκαν μη έξακουμένον ούτε αυτόν του δονζός ντ' Άλφού, άδελφού του Καρόλου Θ'.

—Γιατί μένει αυτός ο νέος; ρώτησε ο βασιλεύς τον Μονορωσού, δείχνοντάς του τον Παρνατιάν.

Στο μεταξύ αυτό ο Παρνατιάν ζήτησε γάμο τον άνήλικα.

Ελε λογαμίστηκε ήλιότε για καλά κ' είχε δώσει δυό βασιλικούς άκόλουθους, οι όποιοι τόπω τον άνεγνώρισαν και καθώς έβγαζαν ήταν κάτι στον δοξάα ντ' Άλφού, ο όποιος βγαίνοντας επίσης κρηγοκρίτασε τον Ιπότη.

—Τόπω την έγω άσχημα! ρηθίσε ο Παρνατιάν. Ο άδελφός του βασιλεύς με γνώρισε και δεν θα βγω από δω μέσα ζωντανός, παρά μόνο αν πρόκειται να με στείλουν στη Βαστίλλη...

Όταν λοιπόν ο βασιλεύς άπρηθηκε την παραπάνω ερώτηση στον Μονορωσού, ο Παρνατιάν ταράχτηκε περισσότερο.

Έπεινέθ ήως ο Μονορωσού, βγάζοντάς τον έτσι από τη δυσκολία θέει του:

—Μεγαλειότατε, ελε, ο Ιπότης ντε Παρνατιάν ελε στήθησε μήνη τον γεγοκότων που πρόκειται να έκθέσει στην Ύμετέρα Μεγαλειότητά και ζητώ και γι' αυτόν τη χαρά που ζητήσα και για μένα...

Ο Κάρολος Θ' κίνησε έπιδοκιμαστικά το κεφάλι του.

—Κά δεν ελε αυτό μονάχα, Μεγαλειότατε, έξακούθησε ο δοΐς ντε Μονορωσού. Έπειδή βίλετω τη Μεγαλειότητά σας πρόθυμο να με είσασήση, τολμά να την παρακαλέσω να διατάξει να προσκληθή έπειγόντως στο Λούβρο κ' ο άδελφός μου Έρριζος.

—Έπιθυμείτε λοιπόν να συγγρηθήτε ένώπιόν μου οικογενειακό συμβούλιο; ρώτησε ο βασιλεύς.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, οικογενειακό συμβούλιο, άπάντησε ο Φραγκίσκος, που η φωνή του άρχισε να τρέμη. Άφού ο βασιλεύς της Γαλλίας ελε πατέρας όλων των ήπρκότων του, ελε δίκαιο ένα τέτοιο συμβούλιο να γίνη μπροστά του.

Ο Κάρολος Θ' ήξερε πολύ καλά το μίσο που χωρίς τους δυό άδελφούς, δεν γνώριζε ήως και την άφορησή του. Όστόσο, κτήνησε τρεις φορές το άσημένο σερβί που βαστούσε επάνω σ' ένα μικρό τήπιανο κ' άμέσως παρουάστηκε ο αρχιβασιλόπος του.

—Φώναζε γρήγορα τον Νανού, τον λογαγό της σωματοφυλακής! διατάξε.

Δεν πέρασαν παρά μόνο λίγα λεπτά και ο Νανού βρισκόταν μπροστά στον κρύο του.

Παρ' όλη τη συντομία που ελε ο λογαγός Νανού, κάθε φορά που παρουάσσον στον βασιλιά, αυτή τη φορά δεν μπόρεσε να κρηγή

την έκπληξη του καθώς είδε τον Παρνατιάν, τον όποιο αυτός ο ίδιος ελε συλλάβει και φράσσει στη Βαστίλλη.

Ο Παρνατιάν κατέλαβε πώς τα πράγματα θύλωναν. Γύρισε λοιπόν το βλέμμα του προς τα όπλα, που κρημνόντουσαν στον τοίχο. Κατόπι ήως, έπειδή ο Νανού τον ζήτησε πάντοτε ξεγνημισμένος, του κρηγοέλασε φίλα.

—Ε, τί τρέχει, Νανού; ρώτησε τόπω με περιέργεια ο βασιλεύς.

—Συγγνημη, Μεγαλειότατε, χίλις φορές συγγνημη, άπάντησε ο λογαγός. Μ' έπιασε μια μικρή ζαλάδα...

—Πηγαίνετε, διατάξε ο βασιλεύς, χωρίς άναβολή στο μέγαρο Μέση και είδοποιήστε τον κ. Έρριζο Μονορωσού ότι έπιθυώ να του μίλησω...

—Η Μεγαλειότης σας θέλει να πάω μόνος μου ή με συνοδεία;

—Μόνος σας, διαβόλε, μόνος σας! Δεν πρόκειται να πάστε κανένα. Ή μήπως νομίζετε ότι βρισκάστε στο γραμείο της μητέρας μου Αικατερίνης;

Ο λογαγός ύποκλίθηκε και βγήκε έξω.

—Τόπω, Μεγαλειότατε, ελε ο Φραγκίσκος ντε Μονορωσού, όφείλω να ύμολογήσω ότι ήρθα εδώ για να έπιταλέσω τη βασιλική δικαιοσύνη σας και για να κρηγορήσω μπροστά σας τον άδελφό μου ως έναν ψεύτη, σκηγοάντη και άφραγα...

Και έπειδή άντέληξη μια κίνηση του βασιλεύς, πρόσθεσε με κρημία:

—Ω, Μεγαλειότατε, μαντέλω τη σκέψη σας. Θέλει να μου πητε ότι στο Παρίσι έπαχον δικαστάι οι όποιοι ελε άμείδω για να δικασούν τέτοιες διαφορές. Ναι, αλλά σεις, εστε ο ήπτατος των δικαστών. Τα πράγματα που θα σας διηγηθώ ελε τόσο τρομαρά, όποτε θέλω να μείνουν άπόλυτος μυστικό. Και άντι να τα έπιταλέσω στους δικαστάς και να προκαλέσω σκάνδαλο, προτιμώ να κρηθώ από σας.

Σταύτησε λίγο κ' έπειτα συνέχισε:

—Θά σας πω με λίγα λόγια την ύπόθεση. Πρόκειται περι δυό γνηνακών, ή υάλλον περι δυό μαριτρών. Η πρώτη ελε μια κρηή ή όπαια ήπηρε ύποκνημένη από την έποχή της γνηήσος της, γιατί την εγκατέλειψε ο πατέρας της. Η άλλη ελε ή κρηία της, μια γνηνακή που άξίζει πραγματικό θαυμασμό για την ήρωική στάση της.

—Έξοχότατε, φώναξε ο βασιλεύς με συγγνημη, ήμω το θέλετε, θα γίνω έγω κρητής της διαφοράς σας. Μίληστε λοιπόν χωρίς ύσταγμα και σάς ύπόσχουμαι άπόλυτη δικαιοσύνη και έξεμψία εκ μέρους μου.

—Η Μεγαλειότης σας με καθυπορρώσει και δεν ξέρω πώς να εξαφάσω την ενγνημισμένη που πλιμψρίζει την καρδιά μου. Αλλά, Μεγαλειότατε, λόγω του βάρους των κρηγορών που θα άπαγγείλω, νομίζω πώς ελε σωστό να παρενοκρηται και ο άντιδίκος έδω.

—Έχετε δίκιο, στρατάρα! άποκριθήσε ο Κάρολος Θ'.

Τα λόγια αυτά διαδέχτηκε μακρά σιωπή και πέρασε περίων μισή ώρα μέχρις ότου ο βασιλεύς ξεπνησι από τις βαθείς σκέψεις του και ρώτησε το Φραγκίσκο:

—Έχω την ιδέα ότι μπορείτε να μου πητε από τόπω ποιές ελε αυτές ή δυό δυστηχημένες γνηνακές.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ελε δυό φτωχές εγγάτηες...

—Δυό εγγάτηες; έπανελαβε κατάρληκτος ο βασιλεύς. Και τί δουλειά κάνουν;

—Μεγαλειότατε, ή γνηνακές αυτές έκαναν κρητήματα και χαλί κ' απ' αυτά έβγαζαν τα έξοδά τους.

—Πού κατοικούσαν; ρώτησε πάλι ο βασιλεύς.

—Στην όδον Άγίου Διονυσίου.

—Άπεναντι ένός ξενοδογείου.

—Μάλιστα. Του ξενοδογείου της «Μαντιδος», Μεγαλειότατε.

—Ω, τίς γνωρίζω. Αηλαδή γνωρίζω μονάχα τη μά, ή όποια ελε χωρίς άμυβαλία ή καλύτερη κρητήστρα του Παρισού.

Και ο Κάρολος Θ' κρηγοκλίνοντας γληκά, άναφερε το έπεισόδιο του σπιού της Τουσού, όπου ελε προσφρη στη Μαρία το κρηνημα που ελε κρημή ή Μανφοροεμένη Κρηία, ή Άνναμπέλα δηλαδή.

—Α, ναι, ή Μανφοροεμένη Κρηία! άναστένανε ο Μονορωσού. Την όνομαζαν έτσι, γιατί ελε χράσι πωά τα πλούτη της κ' ελε στερηθει τ' όνομά της. Βρέθηκε κάποιος καταρμένος που την καταδίκησε σε παντοτεινή τιμωρία και την άφρη να βασανίζεται. Ο καταρμένος αυτός ελε ο άδελφός μου, Μεγαλειότατε, κ' ο φρατήρης ελμα έγώ! Είμαι ένοχος, γιατί πιστέπω κ' έγώ σίς σκηρανίζες του κ' έπι δεκαεφτά όλόκληρη χρόνια δεν έφροντίσα να μάθω αν ζώσε ή αν ελε πεθάνει ή δυστηχημένη αυτή. Η Μανφοροεμένη Κρηία, βασιλεύ, ήταν ήλιότε άρχόντισσα... Ονομαζον Άνναμπέλλα ντε Πιέν και ο τίτλος της ήταν δούκισσα ντε Μονορωσού!...

Ο βασιλεύς, άκούοντας την άποκλήμη αυτή, έγινε άμέσως σκηθροκόος και μάεψε τα φρούδια του. (Άκολούθει)

—Η Μανφοροεμένη Κρηία ήταν ήλιότε άρχόντισσα και όνομαζον Άνναμπέλλα ντε Πιέν!